

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
 NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
 Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

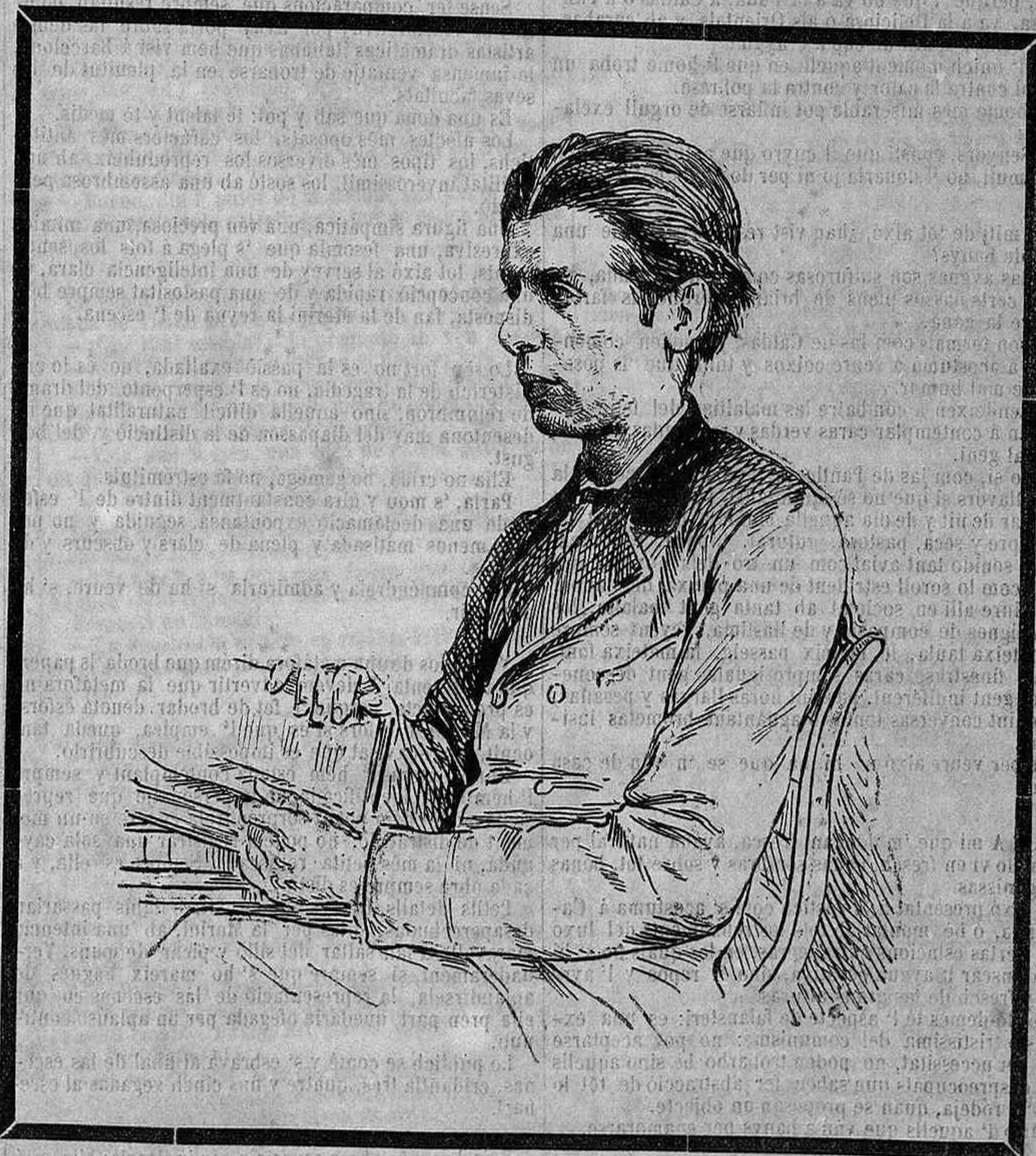
BARTRINA.

En aquests moments nos falta la calma per pagar al infortunat Bartrina 'l tribut de la nostra admiració. Nos trobém davant del cadàver de un de nostres millors amichs, y 'l pols nos tremola y 'l plor se 'ns agolpa à la vista.

¡Pobre Bartrina!
 ¡Sembla impossible que aquella imaginació privilegiada, que aquell entreteniment superior, que aquella originalitat joganera revestint las qüestions més transcendents, més profundas, tot, tot se haja extingit en un instant!

¡Ah! Aquell cor que sentia tant l' afecte pur de l' amiat ja no palpita. Aquella inteligencia insaciable per apendre y pròdiga per ensenyar, ja s' ha apagat!..

¡Sembla impossible!
 Descansa en pau, amich del ànima; y mentres nos preparém per pagarte 'l tribut de la nostra admiració, reb avuy lo tribut del nostre sentiment!

Joaquim Maria Bartrina

† lo 4 de Agost de 1880.

BANYS.

Es una necessitat de la moda. ¡Qué volen ferhi! Es tant poderosa la moda avuy en dial ¿Qui s'está de amor á pendre ayguas?...

Ademés, la calor apreta: lo sol filtra l'aire y en certs moments l'atmosfera que 's respira sembla 'l bau de una caldera de vapor.

Y sobre tot: vostés son pares de familia, tenen senyora, tenen fillas: ella 'ls pert la gana: las fillas se 'ls posan tristas, s'enmagreixen, parlan continuament de las Rayentós que ja han sortit, de las Tramullas que sortiran demá: tenen un neguit continuu, no dorman, no riuhen.... ¿Vamos á veure, que farán si tenen no més que una mica de cor?

No hi ha remey: al carril falta gent y trayém lo mal temps de casa.

Entre 'ls banyistas hi ha tipos de totes classes.
—¡Quina felicitat, deya un amich meu, patir del estómach, y tenir diners per anarse'n á Vichy!
¡Diners! Aquesta es la paraula mágica. Las donas acostumadas á gastarlos no se 'n fan cárrech. ¿No 'n tens? Busca'n.
Y 'l marit los busca y de una manera ó altre 'ls troba.

—Després ve l'hivern, me deya un d'aquests que avants de sortir pels banys, vajuin ahont vajuin, passen per *Manlleu*. Al hivern es quan los banys acostuman á ferme l'efecte.

—¿Com es possible? l'hi preguntava.
—Molt senzillament. Per anar á banys m'endarreixo, y no tingas por que á l'hivern me quedi temps per costiparme. Durant l'estació del fret no deixo de suar perque treballa com un negre, ó bé venen á mortificar-me 'ls acreedors, y llavors suo de angunia.

Un ditxo catalá diu:
«Home de banys, home de poch anys.»

Es un ditxo de la velluria, que la moda ha anat tirant á recó.

Si fos veritat aquesta máxima aviat s'acabaria 'l mon, perque 'l que no vá a la Puda, á Caldas ó á Panticosa, vá á la Deliciosa ó als Orientals, y ab carabassas ó sense, 's tira de cap á l'aygua.

Es l'únic moment aquell, en que l'home troba un consol contra la calor y contra la pobresa.

L'home més miserable pot inflarse de orgull exclamant:

—Senyors, consti que 'l cuyro que actualment tinch en remull, no 'l donaria jo ni per doscents mil duros.

En mitj de tot aixó, ¿han vist res més trist que una casa de banys?

Si las ayguas son sulfurosas com las de la Puda, no mirin certs nassos plens de brians, perque 'ls farian perdre la gana.

Si son termals com las de Caldas, ja poden comensarse á acostumar á veure coixos y tullits que 'ls posarán de mal humor.

Si tendeixen á combatre las malalties del fetje comensin á contemplar caras verdas y rebegudas y fatzas de mal geni.

Pero si, com las de Panticosa 's recomanen contra la tisis, llavors si que no sè quin gust poden trobar en escoltar de nit y de dia aquella sinfonia discordant de tos aspre y seca, pastosa, gutural, bronca, raquítica, de un sonido tant aviat com un tró dels núvols, tant aviat com lo soroll estrident de una planxa de llana.

Y viure allí en societat ab tanta gent malalta, los més dignes de compasió y de llástima, veient sempre la mateixa taula, lo mateix passeig, la mateixa font, iguals finestras, caras sempre iguals, gent descone-guda, gent indiferent, passant horas llargas y pesadas, sostenint conversas tontas ó aguantant brometas insípidas.

¿Y per veure aixó n'hi ha que se 'n van de casa seva?

¡Ah! A mi que 'm dongan fresca, aygua natural per posar lo vi en fresch, bonas sombras y sobre tot, bonas llangonissas.

O aixó presentat á la rústica com s'acostuma á Catalunya, ó bé, montat ab tots los refinaments del luxu com certs estacions extrangeras, en los quals no s'hi vá á buscar l'aygua curativa, sino 'l repós y l'ayre pur y fresch de las grans alturas.

Tot lo demés té l'aspecte de falansteri: es una expressió tristíssima del comunisme: no pot acceptarse sino per necessitat, no poden trobarho bé sino aquells sers despreocupats que saben fer abstracció de tot lo que 'ls rodeja, quan se proposan un objecte.

Parlo d'aquells que van á banys per enamorar-se.

Y aquí vá una conversa del natural:
—Be noya, es hora de que 't decideixis per l'un ó per l'altre, deya una mamá.

—Per mi, responia la nena, ja estich resolta: l'Arturo es jove... es guapo... es elegant...

—Tonta, més que tonta. D. Mariano es rich, pateix del fetje y será mort d'aquí quatre dias.

Y un quènto per acabar.
Un jove que acabava de casarse, se 'n aná ab la seva senyora á un poble de forasters al istiu, diguém, Ripoll.

Arribaren cap-al-tart, buscaren allotjament, y casas y fondas tot estava pres.

L'amo de un café 'ls invitá á dormir sobre 'l billar. Los pobres nuvis estavan cansadíssims y acceptaren l'invitació. Figúrinse la primera nit... y sobre un billar!

Pero 'l demati de l'endemá vá ser pitjor que la nit.

—¿Quan tinch de pagar? vá preguntar lo nuvi.

Y 'l cafeté vá respondre:—Vá pendre 'l billar á las onse de la nit y 'l deixa á las vuit, son nou horas. Nou horas á pesseta y mitja per hora... es lo que contém de nit... son tretze pessetas y mitja... y bon profit.

—Home: aixó es escandalós exclama 'l nuvi: jo no hi jugat pas...

—Bè ja veurá... que m'esplica á mi, ¡per qué no jugaval...!

Lo nuvi no vá tenir més remey: vá haver de pagar tretze pessetas y mitja per haver passat la nit de bodas sobre una taula de billar.

P. DEL O.

LA MARINI.

Una sorpresa haviam promés donarlos en lo número anterior; pero la circunstancia de que la gran actris está acabant los seus compromisos ab lo teatro de Novedats, nos obliga á aplassar lo cumpliment de la nostra promesa per quan torni á presentarse davant del públich de Barcelona en lo teatro Principal, que será á mitj setembre.

Pero no per aixó podem permetre que la célebre artista passi més que siga rapidament per la nostra escena, sense que aquest periódich uneixi 'l seu entusiasia aplauso al que unánimement 'l hi prodiga 'l públich de Barcelona.

Sense fer comparacions que sempre resultan odiosas, la Marini avuy per avuy porta sobre las demés artistas dramáticas italianas que hém vist á Barcelona, la inmensa ventatje de trobarse en la plenitud de las sevas facultats.

Es una dona que sab y pot: té talent y té medis.

Los afectes més oposats, los caràcters més antitètics, los tipos més diversos los reproduheix ab una facilitat inverosímil, los sosté ab una assombrosa perfecció.

Una figura simpática, una véu preciosa, una mimica expresiva, una fesomia que 's plega á tots los sentiments, tot aixó al servey de una inteligencia clara, de una concepció rápida y de una pastositat sempre ben disposta, fan de la Marini la reyna de l'escena.

Lo seu fort no es la passió exaltada, no es lo crit histèric de la tragedia, no es l'esperpento del drama de relumbron, sino aquella difícil naturalitat que no desentona may del diapason de la distinció y del bon gust.

Ella no crida, no gemega, no fá estremituts.

Parla, 's mou y gira constantment dintre de l'esfera de una declamació espontánea, seguida y no per aixó menos malisada y plena de clars y obscurs y de relleus.

Per compéndrela y admirarla s'ha de veure, s'ha de sentir.

Valentnos de una metàfora dirém que broda 'ls papers que representa. Y devém advertir que la metàfora no es prou exacta, perque 'l fet de brodar denota esforç, y la Marini 'l esforç s'es que 'l emplea, queda tant ocult, tant suavitat que es impossible descubrirlo.

Horas enteras 'l hém estada contemplant y sempre l'hém vista identificada ab lo personatje que representava. No hém pogut sorprendrela encare en un moment de distracció; no podem registrar una sola cayguda, ni la més petita relliscada. Sempre es ella, y á cada obra sempre es distint.

Petits detalls, frases que en altres llabis passarian desapercubidas, ditas per la Marini, ab una intenció maravellosa fan saltar del silló y picar de mans. Verdaderament, si sempre que s'ho mareix hagués de aplaudirla, la representació de las escenas en que ella pren part, quedaria ofegada per un aplauso continuu.

Lo públich se conté y s'esbrava al final de las escenas, cridantla tres, quatre y fins cinch vegadas al escenari.

Y no busquin obras especials per judicarla: ella está bé en totes, ab tal qu'entrin dintre 'l domini de la naturalitat.

No sabrán si admirarla més en la dona mundana del *Demi monde* ó en la desgraciada *Dama de las camelias*; en la mare de *L'Ostessa del Leon d'oro*, ó en la

senzilla criada de la *Pamela*; en la donzella tant prompte calculista com enamorada de *Lo positiu* ó en lo estrany caràcter de la *Fernanda* de Sardou.

En ella hi trobarán sempre l'última expressió del art y algunas vegadas l'expressió més viva del sentiment.

¿Com es possible sino que en una mateixa escena, sense ajuda ni dels polvos ni del coloret, en lo transcurso de la situació palideixi y s'animi, fins á pujarli 'ls colors de la sanch á las galtes?

¿Com s'esplica que las llágrimas—llágrimas verdaderas—l'hi espurnejin als ulls, com ho hém vist nosaltres al final del segon acte de *L'Ostessa*?

Aquesta sensibilitat es alguna cosa més que 'l domini del art; es un privilegi de la naturalesa, es la exhalació del cor, es lo geni.

Per aixó nosaltres la saludém ab respecte; l'aplaudim ab efusió; y no podem menos de exclamar:

—¡Quina llástima que no tinguém á Espanya actors d'aquesta talla!

J. R. R.

À PEDRALBES.

SONET.

Lo tren de Sarriá de jents s'omplena; vá en doyna la virám, creix lo bullici; y á menjar lo mató ván ab desfici classes y posicions de tota mena.

Lo jove corregut, la casta nena, algun que altre devot de San Ximplici, sangoneras de estat, homes de ofici, y 'ls més ab lo pretest de matar pena.

Tot es fraternitat á la arribada; se converteix en crits dins poca estona menjant molts ab tonyina la arrossada.

Jo un cop men vaig salvar de una y molt bona perque al ventarme un quidam garrotada la vá rebre al clatell la méva dona.

PERE POBLADOR.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

La calor convida á dormir, y á pesar de tot los empressaris no dorman.

Vagin á Novedats y la companyia italiana cambia cada dia de obra. Unicament aquellas que obtenen un éxit molt extraordinari, com *Pamela* y la *Dama de las camelias*, son repetidas, per satisfacció del públich qu' en la primera representació s'haja quedat sense localitats.

Es inútil dir que la companyia italiana está sempre admirable. Un amich meu, deya:—Entre 'ls actors espanyols y 'ls italians hi ha la mateixa diferencia qu'entre la milicia nacional y l'exèrcit.

Lo repertori bufo déu haverse agotat.

Dich aixó perque la companyia del Arderius per fi de temporada 'ns ha donat una sarsuela seria, *Las dos huérfanas*, que té una música preciosa. No coneixia encare res del mestre Chapi; pero creguin qu' es un compositor verdader que disposa d'inspiració y de talent.

En quan á l'argument de *Las dos huérfanas*, es, si fá no fá, lo mateix d'aquell popular drama *El registro de la policia*, que 'l passat hivern vá estrenarse ab gran éxit.

La *troupe Elliot* que ha debutat al Circo Equèstre es una verdadera monada. Dos noyets y dos noyetas graciosos á no poder més, recorren l'arena montats en velocipedos. Després los colocan á tots quatre sobre una taula rodona y no massa gran, y allí 'ls veuran corre ab lo major desembrás. ¡Quina cosa més elegant!

Un nen mimat exclamava:—Mamá: jo vull una joguina com aquesta?

Aquesta criatura tenia bon cop d'ull. Efectivament semblan una joguina.

Al Tivoli s'han estrenat *Los dos principes*, sarsuela arreglada del francès per l'actor Sr. Colomer. Té un argument algun tant inverosímil; pero molt distret; conté xistes abundats, y una música fácil y agradable.

Finalment, al Retiro, la companyia dramática dirigida per en Tutau, vá tributar un recort á Francisco de Sales Vidal, representant un'obra en tres actes que 'l poeta vilanoví vá deixar casi acabada. Se titula *Jovent del dia* y un altre Vidal, lo simpático Eduardo, carinyós amich del difunt, vá escriure las darreras escenas. L'última producció del autor de *Una noya com un sol*, té també aquella facilitat y aquell moviment escènic que distingeix totes las sevas obras.

Los actors van representarla ostentant un llas de crespó al brás. Lo públich vá aplaudirla, y l'obra s'ha repetit algunas vegadas.

En lo mateix teatro, á benefici del Sr. Tutau lo dil·luns van estrenarse dos pessas tituladas *A las tres* y *la vencida* y *Mister Hume*.

Hi dit qu' eran pessas y 'm rectifico: eran pessetas, ó millor dit, mitjas pessetas.
Mitjas pessetas llisas, que barrejadas ab altra moneda..... van passar.

N. N. N.

ESQUELLOTS.

Los hi demano perdò. Jo 'ls havia dit que la corrida del diumenje seria bona, y per lo vist, los toros son com los melons, per coneixe si son bons, s' han de tatxar.

Los tres toros primers eran menuts com globulillos homeopàtics y van distreure al públich ab los seus brincos y travesuras. Al tercer, contra 'l parer del president y dels intel·ligents, van rostir-lo de viu en viu. ¡Barbaros!

Y no 's creguin: los aficionats al auto de fé van omplir la plassa de ampollas de gaseosa, préssecs y trosos de banch. Los toreros van retirar-se per no rebre una desgracia.

Lo president va perdre l' oremus, y tant aviat ensenyava 'l mocador blanch, com lo mocador vermell.

Y jo, al veure en un palco al general Pavia vaig tenir por, ho confesso. Es tan fácil fer la segona edició del tres de janer!

Los tres toros grossos van demostrar molta fatxenda y pochos fets. Lo primer de aquesta segona tanda va tornar al xiquero. ¡Ah! si tots los toros ho sapiguessin!...

En lloch d' ell, va sortir al final un toro menut com un esquitx.

De manera que al veure tants toros grossos y tants toros xichs, no faltava qui deya:

—L' empresari 'ns ha enganyat. Ha demanat mostres a varias ganaderias y una mica d' aqui, una mica d' allà, en fá una corrida.

Per la provincia de Girona corra un infelis mestre d' estudi demanant caritat de porta en porta.

Ensenya un ofici del governador de la provincia manant als arcaldes que 'l ausilihin ab una pesseta diaria.

Veus' aqui un infelis que té dos oficis, l' ofici de mestre y l' ofici del governador, y 's mor' de gana.

Ja 'u diu lo ditxo: «Home de molts oficis, pobre segur.»

—Una gran noticia, deya un jove ab un periòdich a las mans. A la India han donat una forta pallissa als inglesos!

Resposta de un company:
—Are vés si 'l meu sastre no podria anarse a establir en aquell país!

L' escena passa en lo carrer de Ferlandina, y representa un safreig.

Un agent d' ordre públich va per recullir un cove de roba: l' amo del safreig no 'l coneix y 'l detura.

L' home se sent ferit en la seva dignitat, s' atravesan paraulas duras, y per últim desenvayna 'l sabre y comensa a repartir trompadas a dreta y esquerra.

Desenllás: l' arcalde de barri y alguns municipals l' agafan y 'l duhen prés.

Y are escoltin: ¿no seria bó que a aquest agent d' ordre públich, lo nombressin agent de desordre públich?

Lo doctor Tanner continua alimentant-se no més que d' aygua, desitjòs de demostrar que l' home pot aguantarse quaranta dias sense menjar.

¿Arribará a cumplir lo temps que s' ha fixat?

¿Qui sab!

Lo que está fent aquest nort-americà no es res nou. Mots anys ja fá, en temps dels grechs, que un individu va fer la mateixa experiencia; pero aquell al ménos va pendre un burro per anima vili del experiment.

Lo burro va morir-se, y 'l grech exclamava:

—¡Quina llástima! Tè, are que se m' acostumava a viure sense menjar, are se m' ha mort.

El doctor Tanner mereixeria que l' hi succehis lo mateix, no més que per la seva extravagancia.

Perque, senyors, ¿volen dir-me que 's proposa ab aquesta demostració?

¡Suprimir lo menjar! Es a dir, prescindir de una de las pocas delicias que disfruta l' home. ¡Vaya una gracia!

Francament, jo proclamaria de molt bona gana fill ilustre de l' humanitat, no pas al que suprimis un dels gustos del home, sino al que trobès lo sistema de menjar moltíssim sense patir del ventrell.

Dias endarrera si haguessin passat per la carretera de Sarriá haurian vist a l' arcalde de Barcelona assegut al pescant de una berlina, al costat de un coixeró, y portant las riendas.

No 'n fassin cas.
Lo nostre arcalde vol fer la joventut, desitja entrar als circuls de la goma y pren llissons de manar un til-buri pèl dia que l' hi convinga.

¡Ell aprengué al mateix temps de portar las riendas de Barcelona!

La paraula final:
Una familia forastera s' hospeda a una fonda y un amich la visita.

—Qué tal ¿han pogut descansar? pregunta l' amich.

—Cá, respon la senyora: es una indecencia aquesta casa. ¡Qué 's pensat! Tot lo llit plé de pussas. Hem passat la nit matantne, y com més ne matavam més n' hi havia.

—Si senyor, replica 'l marit: hem passat molt mala nit

L' amich exclama:
—Home, ab lo que diuhen, observo que més mala nit encare han passat las pussas.

QUÈNTOS.

En un ball de donas alegres s' hi presenta un tal Ricardo, envellit per lo vici, abatut y tronat.

Una d' aquellas donas l' observa, 'l regoneix y emprenentlo l' hi pregunta:

—Dispensi: ¿no es vostè en Ricardo?

En Ricardo, exhalant un sospir, respon:
—No, senyora..... pero algun temps ho he sigut.

Consulta de amichs:
—Escolta Rosendo: estich enamorat de dugas donas, y no sé quina triar..... L' una verdaderament es més jove, més maca, més amable, més distingida, més....

En Rosendo l' interromp y l' hi diu:
—¿Me vols creure a mi? Casa't ab l' altra.

Sobre 'l camp de l' honor:
Un dels dos adversaris després de moltíssims esforços fá una esgratinyada al altre y espera que 'ls padrins donaran l' assumpto per terminat, creyent que l' honor está en un estat de satisfacció excesiva.

Pero un dels padrins que fá gala d' entendre molt en aquestas qüestions, declara que 'l ferit se troba en estat de continuar.

—Bueno, diu l' autor de la ferida allargantli l' espasa. Si vostè vol, entretinga 'l, que jo estich una mica fatigat.

Un nebot jove y elegant crida a part al metje que acaba de visitar al seu oncle.

—¿Qué l' hi sembla? l' hi pregunta ab véu ansiosa.

—No hi ha pas remey; respon el doctor.

Y 'l nebot comensa a plorar, fent grans extremituts. Pero 'l metje que coneix lo mon en general y 'ls nebots del dia en particular, l' hi replica:

—Vaja, amich meu, una mica de calma. ¿No l' hi he dit que no hi ha remey? ¿Qué més vol?

Dugas noyas, l' una molt grassa y l' altra inmensament magre son germanas de llet.

—¿Es possible 'ls deya una amiga que totas dugas haguéu sigut criadas per una mateixa dida?

Resposta de la magre:
—En apariencia si; pero en realitat la Cecilia era tant tragona, que quan jo anava a mamar, ja no hi trobava res.

—No puch desafiar-me, deya un cobart.

—Vostè explicará 'ls motius, l' hi observava molt serio un dels padrins enviats pèl rival.

—Ja veurán: temps endarrera estava enderrent de quartos, y vaig contreure un compromís, obligant-me a pagar deu duros cada més fins a quedar en paus.

Vostès que son personas d' honor, si consideran que no tinch bens de fortuna y que no puch quedar bé, sino mediant los fruits del meu treball, creuhen que are dech exposarme a que 'm matin per falta a la paraula?

L' altre padri respon:—Francament, en aquest cas, crech que no pot ni déu; pero una vegada tinga saldat aquest compte, llavors arreglarém l' altre.

—Perfectament.

—Y escolti que 'n tèn per molt temps?

Lo cobart, agafant-se d' aquesta ocasió:
—Res; cosa de una trentena de anys.

Inútil es dir que 'ls padrins van girar l' espatalla enviantlo al diable.

Una nena que té 'l prurito de tocar lo piano, a pesar de que sol ferho molt malament, volent obsequiar

a un seu cusi foraster que l' hi coneix la flaca y que voldria sortir a passeig, l' hi diu:

—Arturo que t' estimas més que toqui, una romansa ó bè un nocturno?

Lo cusi respon:—Me sembla que seria millor que toquessim lo dos.

Un pescador de canya s' está a la vora del riu y un cassador al passar l' hi pregunta:

—¿Qué tal bon home, pican?

—Psel fá 'l pescador: per are no puch queixarme; pero fá poch que soch aqui, vaig venir ahir al mitj dia.

TRENÇA CAPS.

XARADAS.

I.

Desdenyat de dos, tres, quarta
ab carta,
se llessá de dalt d' un hu
lo Bru,
y 's féu mal a sa segona
bufona.

¡Are vés la coquetona
si mereix un gros martiri!
A la tot que hi posi un ciri
y que se 'n vagi a la nena.

MORLOBOCENGOF.

II.

Ja tres hu, vá dir l' Agnés,
una dos tres per estendre,
y com ja ha passat un mes
no veyent jo encaire res
que no s' en tot vinch a entendre.

PAU SALA.

SINONIMIA.

Entre capellans estich
y també entre carreters,
y al home sovint m' aplican
quan no parla gayre be.

UN TIPO.

MUDANSA.

La vritat, lo tenir tot
més que la total m' agrada
tení, avuy que la tot vá
per tots un xiquet escassa.

MARRINXA.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: la primera ratlla una fruyta; la segona una propietat de las flors; la tercera un animal y la quarta un metall.

PERO GRULLO.

CONVERSA.

—Truco!
—Jugo...
—Tres.
—¡Apa, mata l' as!
—Se 'n falta poch, pero...
—Animal, ¿ab un dos vols matar l' as?
—Sí.
—Se coneix qu' ets...
—¿Qué?
—No vull repetirho.

PAU GRIPAU.

GEROGLIFICH.

Cosas Cosas

A 1 A

3er

1 O N.

S = I.

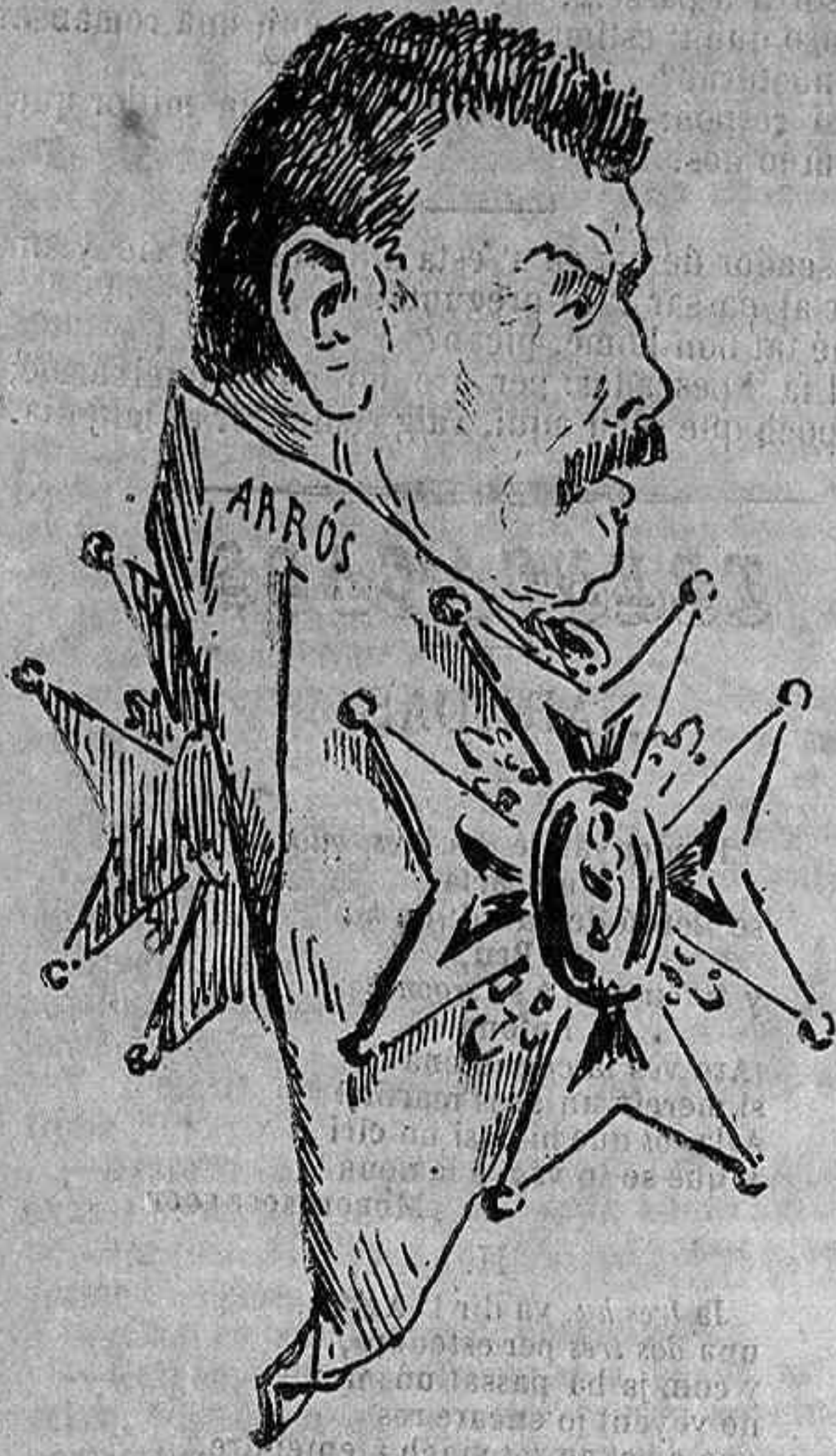
FILI-COTO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—Toison.
2. IDEM 2.ª—Tempesta.
3. ENDEVINALLA.—Corredó.
4. GEROGLIFICH.—Massa cassa danya la agricultura.

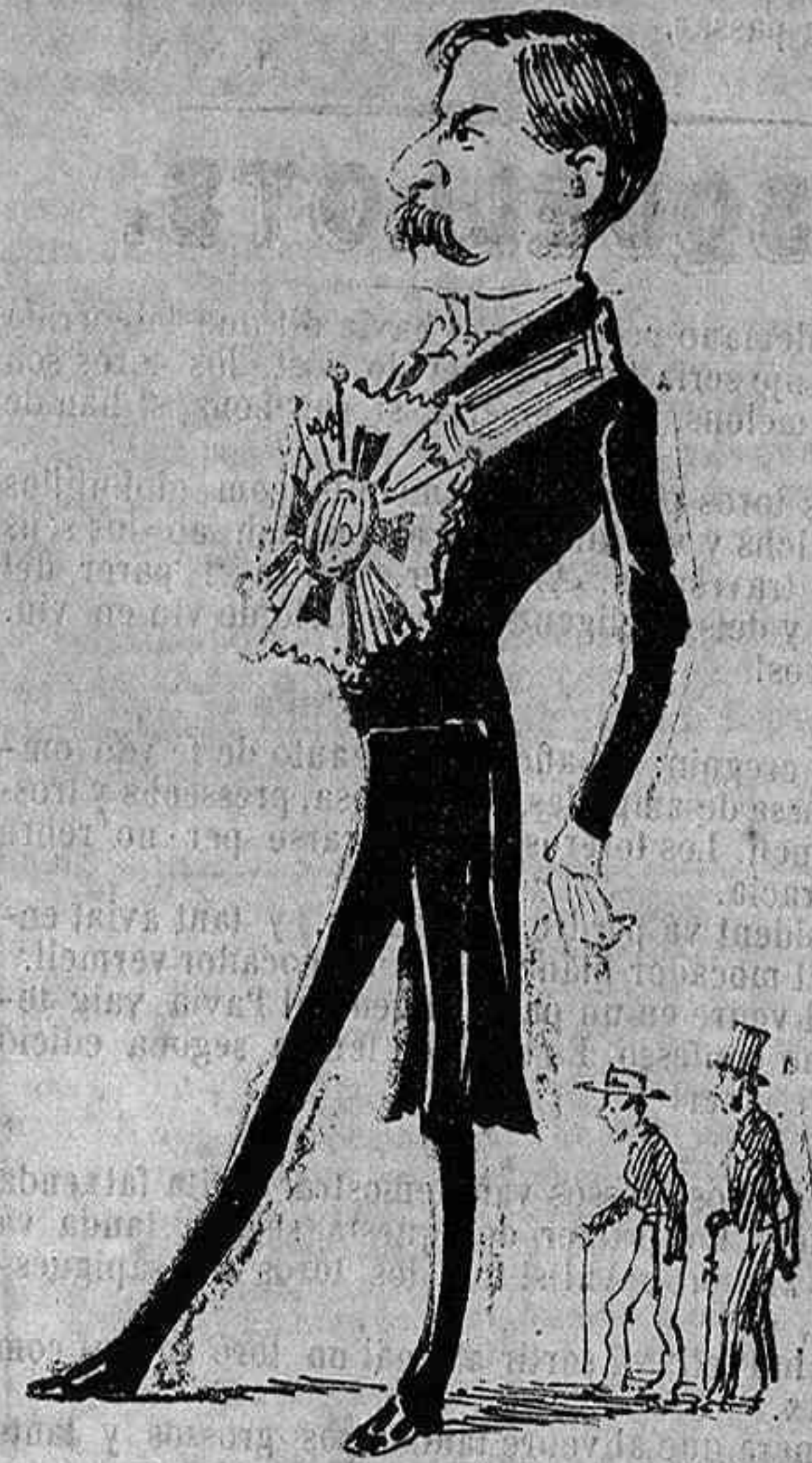
Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

L' hi han donada per las sévas paperinas.

Y á n' aquest pèl gran consum de bolados.

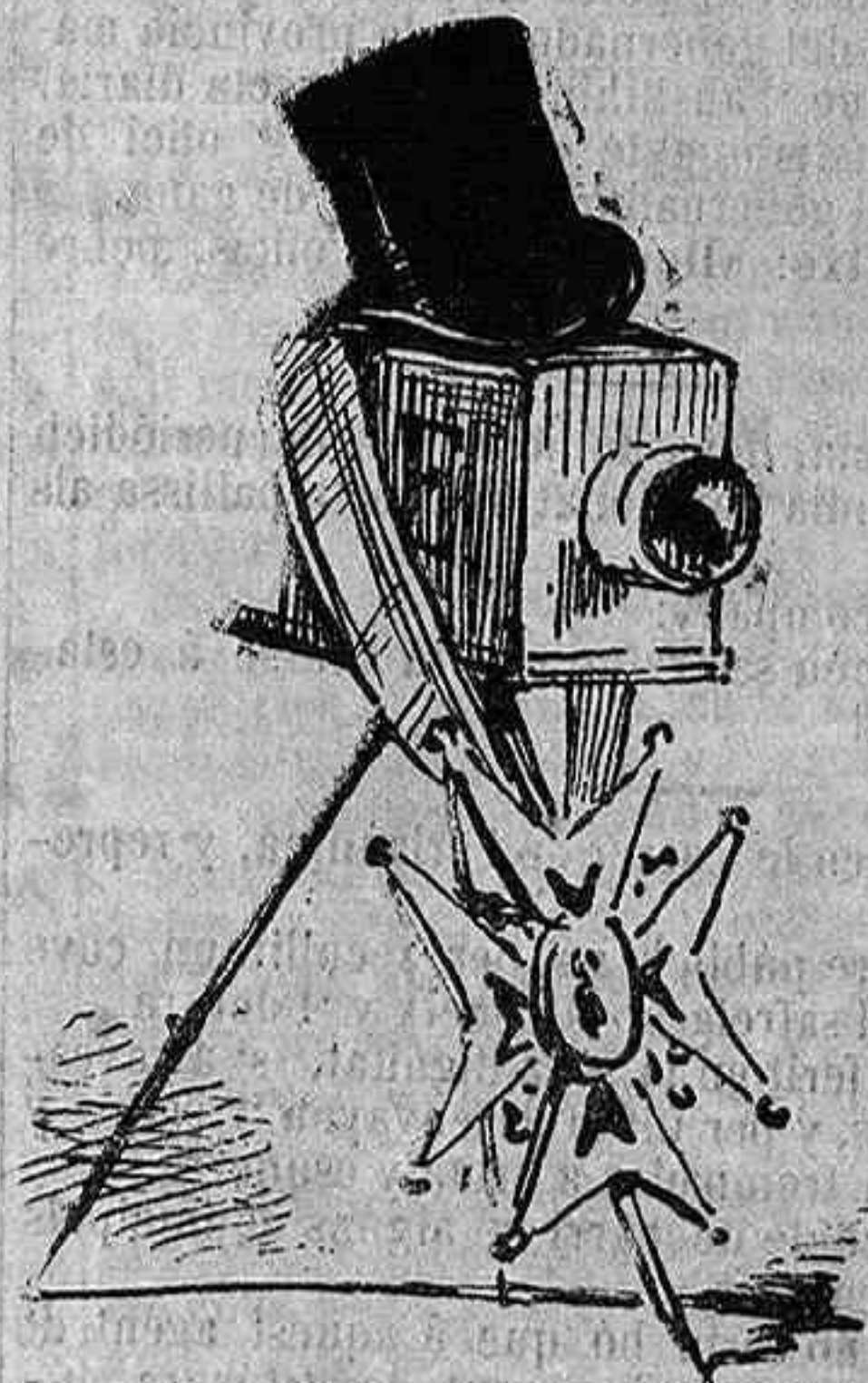
Y á n' aquest perque encare que tinga 'l pèl-fort l' hi lluheixi.

Tambè l' hi donarán.

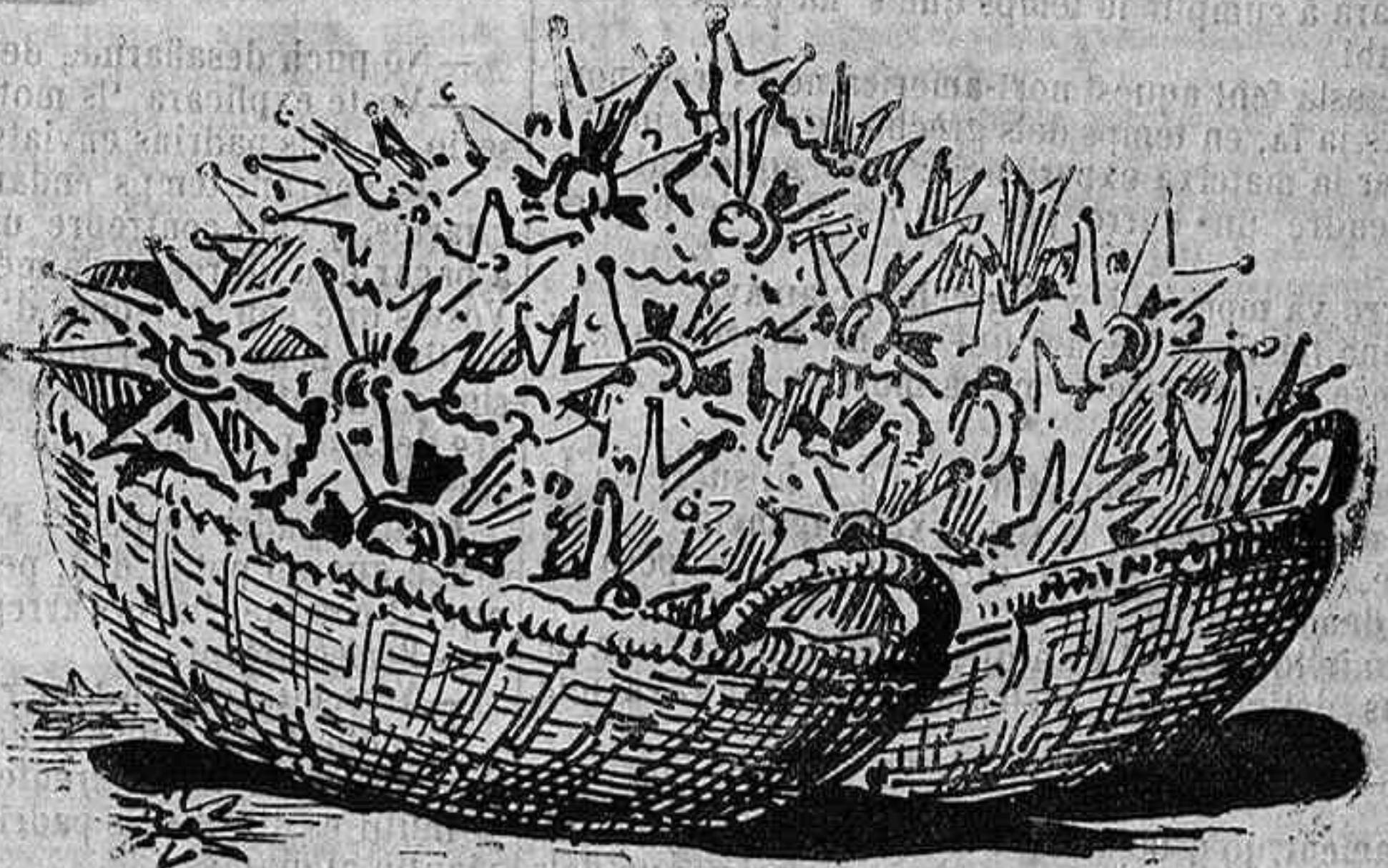
Escoltin jno l' han donada á un moro?

Y fins á un retratista.

Vaja, no s' impacientin: per tots n' hi haurá.

Encare 'n quedan á cabassos.